

ΕΤΟΣ Δ'.

ΑΘΗΝΑΙ τῆ 15ῃ Ἀπριλίου 1901

ΑΡΙΘ 8

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΣΤΡΙΩΤΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΕΠΙ Τῆ 25ῃ ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἀπηγγέθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὡς ἀντιπροέδρου τῆς Φιλελευθέρου
καὶ Ἐταιρίας ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἀρσακείου.)

Φαιδραὶ καὶ χαροποὶ ἦσαν αἱ μητέρες καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῶν ἱταμῶν τῆς πατρίδος προμάχων κατὰ τήνδε τὴν σεμνὴν τῆς Ἐκκλησίας πανηγυρίαν, καθ' ἣν ἐνεουργήθη ἡ κτίσις καὶ ἐβρεφουργήθη ὁ κτίστης, διότι τὸ ἡμέτερον γένος ὑπὸ τὰς θεοπειθεῖς τοῦ κλήρου εὐχὰς ἀνύψωσεν ἐπὶ τῶν ἐρμυῶν τοῦ ἀνθρωπίνου δικαίου ἐπάλλεσεν, ἀνύψωσε, λέγω, τὴν σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Ναί· ἦσαν χαροποὶ αἱ σεμναὶ τῶν Τουρκομάχων μητέρες καὶ ἀδελφαὶ, διότι ἐτέλουν τὰ μεγαλοπρεπῆ τοῦ ἔθνους ἐλευθέρια, καθ' ἃ ἐθρυνον τὰς σιδηρὰς τῆς δουλοσύνης ἀλύσεις, ἐτιμῶρουν τὰς μακροχρονίους τοῦ κατακτητοῦ ἀδικίας καὶ ἀπέδιδον ἀκριβῆ τὴν ἐλευθερίαν τῶν μεγάλουργῶν ἐκείνῳ λαῷ, ὅστις ἐδημιούργησε τὸν πολιτισμὸν καὶ διὰ τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ ἀνέπτυξε καὶ ἐπέρρωσε τὰς ἱεράς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀρχάς.

Ἄλλὰ πόθεν ἀρχή γε ἦν τλουν τὸ θούριον μένος οἱ εὐσταλεῖς ἐκεῖνοι ἄνδρες, οἵτινες ἀπεφάσισαν, ὅπως διαγωνισθῶσι καθ' ὅλοκλήρου αὐτοκρατορίας; Εἶχον ἀρχή γε στόλους καὶ στρατιάς; Εἶχον ναυάρχους καὶ στρατηγούς; Εἶχον ταμεία πλούτου καὶ χυτήρια τηλεβόλων καὶ τηλεβολίσκων; Πάντων τούτων ἐστεροῦντο, ἀλλ' ἐκέκτηντο θρησκευτικὸν αἴσθημα ἀκμαῖον, φιλοπατρίαν ἀκριβῆ καὶ ἀκίβδηλον καὶ τὸ φρόνημα γενναῖον. Αἱ ἀρεταὶ αὗται εἶναι οἱ δημιουργοὶ τῶν νικηφόρων στόλων καὶ στρατῶν καὶ παρασκευασταὶ τῶν μεγάλων ἡμῶν ναυάρχων καὶ στρατηγῶν. Ὁ Μισούλης καὶ ὁ Κωνάκης δὲν ἐσπούδασαν ἐν ναυτικαῖς σχολαῖς, ἀλλ' ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτῶν καρδίᾳ ἐκόχλαζε τὸ ἀνήφοιστον τῆς φιλοπατρίας πῦρ. Διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι μὲν δι' ἐμπορικῶν πλοικρίων ἔτρεπον εἰς φυγὴν καλῶς ἐξωπλισμένους στρατοὺς καὶ τὸ γενναῖον

τῶν Ψαρῶν τέκνον δι' ἐνὸς μόνοῦ δαυλοῦ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τύπῃ κατὰ κόρρης τὸν ἡγήτορα ὀλοκλήρου κοσμοκρατορίας. Ὁ ἡγεμὼν τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν τοῦ Ταυγέτου κορυφῶν ἦτο ἀπηλλαγμένους τῶν καταπίσεων τοῦ κατακτητοῦ, καὶ ὁμῶς δὲν ἐδίστασεν, ἵνα τὴν μὲν ἀλουργίδα αὐτοῦ μετὰβάλλῃ εἰς ἐπαναστατικὴν σημαίαν, τὸ δὲ σκήπτρον θραύσῃ εἰς πάλους πρὸς καθορισμὸν τῶν νέων συνόρων τῆς Ἐλευθέρας Ἑλλάδος. Ἐν στρατιωτικαῖς σχολαῖς ὁ στρατηλάτης τῆς Πελοποννήσου δὲν ἐσπούδαζε τὴν τοπογραφίαν, ἀλλὰ τὰ πολεμικὰ αὐτοῦ σχέδια τῆς Γράνης καὶ τοῦ Δερβενακίου δύνανται νὰ διεγείρωσι τὸν θαυμασμὸν καὶ αὐτῶν τῶν κρητῶν τοῦ στρατάρχου τῆς Γερμανίας Μόλτκε. Τίς δὲν τιμᾷ

καὶ γεραίρει τὴν στρατηγικὴν μεγαλοφυίαν τοῦ Καρυσιάκη, τὸ ἠρωϊκὸν τοῦ Ὀδυσσεῶς μένος καὶ τίς δὲν ἀποκαλύπτει τὴν κερκλήν πρὸ τῆς ἐθελουσίας τοῦ Διάκου, τοῦ Μπότσαρη καὶ τοῦ Παπαφλέσσα; Οἱ μεγάλοι τῆς ἐπαναστάσεως πολιτευταί, οἱ Δεληγιάννη καὶ οἱ Κουντουριώται δὲν ἐπλούτησαν διὰ τῶν ἀλόγων κύβων τυφλῆς τύχης, τὰ πλούτη ὁμῶς αὐτῶν δὲν μετεχειρίσθησαν πρὸς χυδαίας ἡδονὰς καὶ ματαίας ἐπιδείξεις, ἀλλ' ὅπως ἐξοπλίσωσι τοὺς στρατοὺς καὶ τοὺς στόλους τῆς Πατρίδος.

Καὶ οὐ μόνον οἱ κορυφαῖοι τοῦ ἀγῶνος ἄνδρες προσέφερον τὸ αἷμα, τὴν νοημοσύνην καὶ τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ πᾶς Ἕλλην ἦτο πρόθυμος, ὅπως πράξῃ τὸ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Πατρίδος. Διότι εἶδεν, ὅτι ὁ ὑπέρτατος τῆς Ἐκκλησίας ἡγεμὼν, ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος, δὲν ὤκνησε νὰ ἀνταλλάξῃ τὸν θρόνον αὐτοῦ διὰ τῆς ἀγχόνης. Καὶ αὐτὰ δὲ τὰ ὕδατα τοῦ εὐρρρέοντος Ἰστροῦ δὲν κατίσχυσαν, ἵνα τὸν ἐθνομάρτυρα αἰοδὸν τρέψωσιν εἰς τὴν γνῶμην τῶν τυράννων.

Κατὰ τὸν φοβερὸν καὶ πολὺδακρυν ἐκείνον ἀγῶνα τὸ ἡμέτερον γένος ἔπαθε πολλὰς καὶ ἀνηκέστους συμφορὰς, ἀλλὰ καὶ τοῖς πολεμίοις ἐπήνεγκε πολὺ πλεῖονος. Τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐμῶν λόγων δύνανται νὰ μαρτυρήσωσιν ἡ ἄλωσις τῆς Τριπόλεως καὶ ὁ ὀλεθρος τῆς στρατιᾶς τοῦ Δράμαλη, ἡ πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου, τὸ Χάνι τῆς Γρα-

σκετο εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅτι ἔχασε διὰ παντός τὴν παγκόσμιον δόξαν του. Εἰς τὴν τρυφήν, τὰ πλούτη καὶ τὴν πολυτέλειαν ἀπέβλεπαν αἱ ἐπιθυμίαι τῶν γυναικῶν καὶ τὰ ὄνειρα τῶν παρθένων! Ἄφ' οὗ ἐπὶ τούτους αἰῶνας ὑπῆρξεν ἔνδοξος βασιλεὺς τῆς πίστεως καὶ τῆς τιμῆς, δὲν ἦτο πλέον τίποτε ἐπὶ τῆς γῆς!

Μίαν ἐσπέραν καθήμενος παρὰ τὴν ἀκτὴν ἡρεμούσης θαλάσσης ἤκουσε βήματα ἐρχόμενα πρὸς τὸ μέρος του. Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ διεκρίνεν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης κόρην πτωχικὰ ἐνδεδυμένην ἀλλὰ πολὺ θελκτικὴν, ἣτις τὸν ἐπλησίασε μὲ δειλίαν καὶ τοῦ εἶπε μὲ σιγανὴν φωνήν:

— Κάμε μου τὴν χάριν, σὲ παρκαλῶ, νὰ μοῦ χαρίσῃς μίαν ἐσθῆτα ἀπὸ τὰς λευκῆς.

— Εἰς σέ, καλὴ μου κόρη; ἠρώτησεν ὁ Ἔρωσ.

— Ναί. Βλέπεις τὴν μικρὰν ἐκείνην καλύβην εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ; Ἐκεῖ κατοικῶ μὲ τὴν θεῖαν καὶ τὸν θεῖόν μου, οἱ ὁποῖοι μὲ υἰοθέτησαν ἀπὸ μικρὸ παιδί, γιὰ τὴν μητέρα καὶ πατέρα δὲν ἐγώρισα ποτέ. Ἔχουν υἱὸν δύο ἔτη μεγαλειότερον ἀπὸ ἐμέ, ὅστις ἐργάζεται εἰς τοὺς ἀγροὺς; ἐνῶ ἐγὼ βόσκω τὰ πρόβατα. Τὸν ἀγαπῶ καὶ μὲ ἀγαπᾷ, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας γίνονται οἱ γάμοι μας. Δὲν θελω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ζήσω πάντοτε μαζί του τιμὰ καὶ πιστῆ, καὶ διὰ τοῦτο σὲ παρκαλῶ νὰ μοῦ δώσῃς μίαν ἐσθῆτα ἀπὸ τὰς λευκῆς.

Ὁ βασιλεὺς Ἔρωσ ἐνεργεῖς ἔστρεψε τὸ βλέμμα ὑπερφάνως πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Συ ἤντησε ἐπὶ τέλους ἐπὶ τῆς γῆς μίαν γυναῖκα, ἣ ὅποια εὐλικρινῶς ἀγαπήσασα ἤθελε νὰ ζήσῃ καὶ ὡς σύζυγος διὰ παντός πιστῆ καὶ τιμὴ!

Ἐμπλεως χαρᾶς, ἐπειδὴ τοῦτο μόνον ἤρει διὰ νὰ μὴ ἀποσθεσθῇ καθ' ὀλοκλήριαν ἡ δόξα του, τῆς ἔδωκε τὴν λευκὴν ἐσθῆτα τὴν λευκότεραν ἀπὸ τὴν χιόνα καὶ ἀπὸ τὸ λευκότερον κρῖνον, καὶ ἀπεράσισε νὰ ἀνταμείψῃ διὰ μεγάλῃς τιμῆς τὴν πτωχὴν αὐτὴν κόρην.

— Πότε θὰ σὲ νυμφεύσουν; τὴν ἠρώτησεν.

— Τὴν ἐρχομένην Τρίτην, ἀλλὰ δὲν μὴδὲ κάμουν τελετὴν, ἐπειδὴ εἴμεθα πολὺ πτωχοί.

— Ἄπ' ἐναντίας θὰ σοῦ γείνη τελετὴ πρωτοφανῆς ἢ ὅποια δὲν ἔγινε ποτέ ἕως τώρα οὔτε εἰς τοὺς γάμους τῆς μεγαλειότερας ποιηγίππινας τοῦ κόσμου.

V

Καὶ ἀμέσως ἐπιβὰς ἀκτῖνος τῆς σελήνης ἀνῆλθεν εὐθυμῶς εἰς τοὺς Παρκαδείσου τὰ δώματα, ἐνθα κατοικεῖ διαρκῶς. Ὅταν δὲ ἐφθασεν ἡ ὥρισιμὴν ἡμέρα, κατῆλθεν εἰς τὴν γῆν παρακολουθούμενος ἀπὸ ζεύγη ἐντίμων καὶ πιστῶν ἐραστῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο ὁ Ρωμαῖος; καὶ ἡ Ἰουλιέττα, ἡ Λαύρα καὶ ὁ Πέτρρχος, ὁ Ἀβελάρδος καὶ ἡ Ἐλοῖζα.

Ἄλλ' ὅταν ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτὴ συνοδία ἐφθασε πλησίον τῆς καλύβης ὁ ἔρωσ παρετήρησεν ὅτι ἡ θύρα ἦτο καλυμμένη μὲ παραπέτασμα πένθιμον. Ἐκπληκτος ἠρώτησε ἕνα χωρικὸν τὴν αἰτίαν.

— Ἀπέθανεν, ἀπεκρίθη οὗτος, ἡ κόρη, ποὺ κατοικοῦσεν εἰς τὴν καλύβην αὐτήν.

Τότε ὁ ἔρωσ ἔκλαυσε πικρῶς διὰ τὸν θάνατον τῆς τιμῆς αὐτῆς κόρης, ἣ ὅποια ἀπέθανεν ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ γάμου τῆς φέρουσα τὴν λευκὴν ἐσθῆτα τὴν λευκότεραν ἀπὸ τὴν χιόνα καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἀκόμη τὸ λευκότερον κρῖνον

Ἄλλοιμονορ! Μία μόνον γυνὴ ἐβρέθη ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὰ γείνη σβύργος πιστῆ καὶ τιμὴ, καὶ αὐτὴ ὅμως ἀπέθανεν πρὶν νυμφευθῆ!

(Κατὰ μετάφρασιν)

Κ. Γιαννακάκης

δικηγόρος

ΣΤΟΥΣ ΚΥΠΡΙΟΥΣ

Πρὸς τὸ δικό σας τ' ὠραῖο ἀκρογιάλι
Κύκνοι λευκότεροι καὶ περιστέρια
Παιδούλα τὴν Ἀφρογέννητη ἐφέραν.
Καὶ σὰν αὐγῆς δροσάτο ἐχύθη ἀγέρι
Στώμορφο νησί τὸ τραγοῦδισμά της,
Καὶ σὰν χαρᾶς ἰδέα γύρω ἐγροικῆθη
Στάπόςκια δάση, στῆς πηγῆς κ' ὄλουθε
Ὅθεν ἐδιάβηκε, στὸ πάτημά της,
Ἄνθισμα εὐωδιαμένο ξεπετάχτη.
Ἐδῶ γελοῦσαν ἔρωτες, πειρὸ πέρα,
Ἡ χάρες λάμπανε χεροπιασμένες.
Πόθος ἀχόρταγος παραστάτης
Στὸ πλούσιο κάρπισμα ζωῆς κ' ἀγάπης
Καὶ τοὺς θεοὺς μαζί καὶ τοὺς ἀνθρώπους
Ἴδια κ' ὅμοια τοὺς κρατοῦσε δεμένους
Μὲ τῆς ὁμορφιάς καὶ χάρες τὰ μάγια:
Μὰ στοὺς θεοὺς τῆς μάγισσα Ἀφροδίτη
Μιὰ στρίγγλα γρηῃ τὴν πρόδωσε ἡ ζήλεια,
Καὶ τὸ τρανὸ τῶν Ἑλλήνων ξεφάντωμα
Δὲν ἀκούστηκε στὴν Πάφο μιὰ μέρα...
Τύρανοι χρόνοι, χιλιασματωμένοι,
Πολεμόχαρα πλήθη, παραδέρνουν
Καὶ τῶμορφο νησί μὲ τὴ νικήτρα
Σημαία καὶ ρομφαία τους τὸ ἐρημάζουν
Καὶ τὸ σπαράζουν στὴν ἀδικὴ ὁρμὴ τους,
Ὅμως τόσων βορηάδων ἄγριο φύσημα
Κ' αἱμάτων τόσων καὶ φόνων πλημμύρισμα,
Διπλά, τρίδιπλα σίδηρα στὰ χέρια
Κάποιος ὁμορφιάς τὴν ψυχὴ δὲ φτάνουν,
Ποῦ καὶ στάλυσσώμενα χέρια λάμπει
Καὶ σὰ μιὰ φλόγα στὸ αἶμα χορεύει.
Μέσ' στῆς σκλαβιάς ζωῆς τὰ τόσα πάθη,
Μέσ' στῶμορφο νησί τῆς Ἀφροδίτης,
Μιᾶς θάλασσας ψυχῆς τὸ μαῦρο κύμα,
Χίλιες φορὲς ξεχύθη στὸ μαρτύριο.
Μιᾶς θάλασσας ψυχῆς τὸ μαῦρο κύμα,
Ποῦγαι βαθεῖα τρανὸ θεμελιωμένο
Παλάτι γλυκειῆς Πατρίδος τῶνομα,
Ἄκαρτερεῖ βογγόντας, βουβαμένο,
Τὸ στοχασμὸ τῆς σάρκα νὰ νικήσῃ,
Τῆς Λευθεριάς ν' ἀστράψῃ θρονιασμένο,
Οἱ Ἐλεύθεροι ν' ἀλλάξουν μὲ τοὺς σκλάβους
Ἄδελφικὸν ἀσπασμὸν, ἐνωμένοι
Σὲ μιὰ τρισένοδοξη, μεγάλη Ἑλλάδα!

Χρῆστος Βασιλέντης

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ὁ δύναμι καὶ σύμβολο διπλῆς Ἀθανασίας,
Βγαλμένη ἀπὸ τ' ἄδυτα τοῦ ὄνειρεμένου κόσμου,
Ἐστὺ, μιὰ νύχτα ὠδήγησες στὸ σπήλαιον τοὺς μάγους
Καὶ μὲ τὴν αὐτὴ δύναμι τοῦ φτερωμένου ἀγγέλου
Ἐσῆκωσες τὸ μάρμαρο τοῦ σφραγισμένου τάφου
Καὶ σὲ μιὰ λάμψι ἀταίριαστη, μιὰ αὐγούλα, παναρμόνια
Τοῦ σταυρωμένου ἐδέχθηες τὸ ὑπερούσιον πνεῦμα! . . .
Σαλεύουν πλήθη ἀγγελικὰ καὶ φτεροστέπαστοι ὄμοιοι
Λάμπουν κ' εἶναι θάμπωμα, λάμπουν κ' εἶναι βράδυ!
Ἀκούγεται ἡ Πολύμνια νὰ ξεφυγῆ σὰν κύκνος.
Τὴν νύχτα τὴν ἀτέλειωτη ποῦ κλειοῦμε στὴν καρδιά μας
Παρηγορήτρα μάγισσα γυρεύει νὰ φωτίσῃ
Καὶ μιὰν αὐγὴ ἀξημέρωτη στὰ μάτια μας σιμώνει!

Χρῆστος Βασιλέντης

ΤΟ ΚΕΛΙΑΔΟΝΙ

Λοιούδι ἀνερο, χελιδόνι,
Ποῦχτισες γάστρα καὶ φωλιά
Ἐπὶ τὸ σπητικὸ μας τὸ μπαλκόνι
Μὲ χόρτα, χάρδια καὶ φιλιὰ,

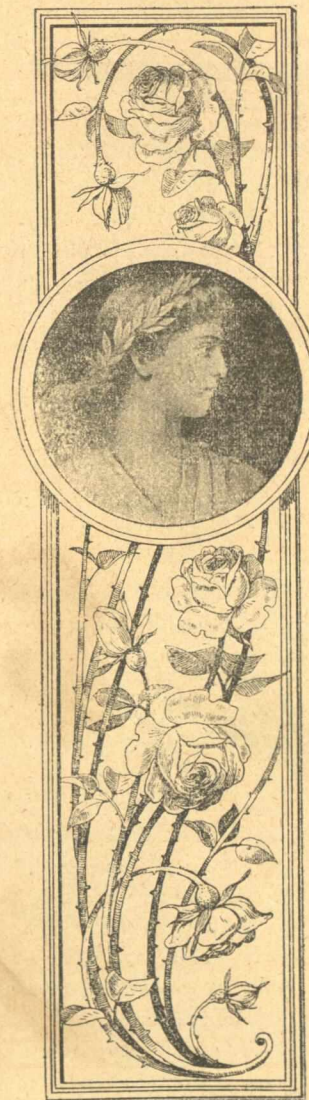
Γιατὶ κ' αὐτὴ, καθὼς ἐσενα,
Πέλαγα σιζίζει καὶ βουνα
Μὲ τὰ φτερά τὰ ματωμένα
Ἄπὸ ταξείδια μακρυνὰ.

Μὲ κάποιον ἀνεκφραστὴ λαχτάρα,
Ἐστὺ νὰ τὴν ἔχῃς ἀδελφὴ,
Νοιώθει ἡ ψυχὴ μου ἡ ταξειδιάρα
Τῆς μουσικῆ σου ἐπιστροφῆ.

Μὰ μόνον, καθὼς σύ, μαγνήτη.
Ἐχει καὶ μόνον τῆς φωλιᾶς,
Τὸ παρκαδείσιον μας τὸ σπίτι,
Ποῦ ἀνθοῦνε χάρδια καὶ φιλιὰ.

Μαντεύει τὸ κελιάδιμά σου,
Προτοῦ τὰκούσουνε ταῦτιά,
Καὶ τὰ μετὰξίνα φτερά σου,
Πρὶν τ' ἀντικρύσῃ μιὰ ματιά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

σε τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης, τὰς ἀρχὰς τῆς φιλάνθρωπίας. Ἦτο τὸ δένδρον τῆς γνώσεως, παρ' ὃ δὲν ἐκαλλιερgerγηθή τὸ τῆς ζωῆς. Ἐγεύθησαν τοῦ καρποῦ τῆς γνώσεως, ἐν Πολωνίᾳ, οἱ ἐγώστικῶς εὐγενεῖς ὡς ἡ πρωτόπλαστος ἀνθρωπότης, ἥτις ἐξώσθη, διὰ τοῦτο, τοῦ παρδεισοῦ. Ἡ ἐγώστικὴ γνώσις ἀποθνήσκουσα ὀθοροποιᾷ εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἐπιφέρει τὸν θάνατον.

Ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῇ θυσίᾳ, ἡ ζωὴ καὶ ἡ πρόοδος ἀλλοίμονον, ὅταν παρὰ τὴν διανοητικὴν δὲν ἐδρεύει καὶ ἡ ἠθικὴ τοῦ ἀνθρώπου μόρφωσις· ὅταν τὸ δένδρον τῆς γνώσεως, ἐρωτικῶς δὲν κλίνει πρὸς τὸ δένδρον τῆς ζωῆς θρησκευτικῶς αὐτὸ ἀσπαζόμενον.

Ἐν Πολωνίᾳ οἱ εὐγενεῖς αὐτοὶ δημοκράται, οὐ μόνον οὐδὲν ἠγάπησαν τὸ κοινόν, οὐ μόνον οὐδὲν οὐδέποτε ὑπὲρ αὐτοῦ ἐθυσίασαν, ἀλλὰ καὶ κατεδυνάστευσαν ἀπανθρώπως αὐτό, διὰ τῶν προνομίων.

Δὲν ἐννοήσαν ὅτι πᾶν ὅ, τι πράξει τις ὑπὲρ τοῦ κοινού, ἐπαναστρέφει εἰς αὐτόν· πολλαπλάσιον ὅτι τὸ συμφέρον τῆς πολιτείας ἀπρέπει ἢ καὶ τὸ ἄτομον καὶ ἡ πολιτεία ἀπο-

θῶσιν ἐστὶν ἀλληλεπίκουροι, αἵτινες διὰ τῆς διαστρωσεως τοῦ ἀκτινοβολούντος αὐτῶν φωτός, νὰ ἀυξάνωσι τὴν θερμότητα τῆς ζωῆς ἢν διαχύνουσιν αἱ ἰδέαι τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, εὐχερῆ δ' ἐντεῦθεν καὶ κοινὰ τὰ μέσα τῆς ἐκπαιδεύσεως, τῆς προαγωγῆς καὶ τῆς ἀναπτύξεως, εἰς τρόπον ὥστε οὐδέποτε νὰ ἀπορροφᾶται τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἐστὶν ὁ σκοπὸς ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἥτις εἶναι τὸ μέσον οὐδέποτε δὲ ἀπομονοῦται, ἀλλὰ νὰ ὑποβάλληται εἰς τοὺς νόμους αὐτῆς, συνεισφέρον διὰ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ ὕψους αὐτῆς πλούτου. Ὅτι ἡ Ἐπιστήμη, ἡ τέχνη, ἡ βιοπῆγχνία, ἡ γεωργία, ἡ ἐμπορία, τοιοῦτο-τόπως μόνον θὰ ἀπετέλουν σκίρας εὐρυχώρου ἐνεργείας, κινουμένης ἐναρμονίως, εἰς ὄργανισμόν ὑπάρξεως ὕψους καὶ εὐδαιμόνου· ὅτι δὲ οὕτω μόνον θὰ ἀνεπτυσσόν καὶ θὰ προσήγαγον τὴν κοινωνίαν αὐτῶν ἀναδεικνύοντες αὐτὴν ἐνωματικῶς καὶ ὕψιστον ἀνεξάρτητον κυρίαρχον, πράγματι ἐλευθέρων.

Α. ΔΑΛΛΑΠΟΡΤΑΣ

(Ἀκολουθεῖ.)

ΔΗΜΩΔΕΣ ΚΟΥΡΛΑΝΔΙΚΟΝ ΑΣΜΑ

Εἰ-ως ὁ - του εἰ - σκι νεὸς πῆ - νε.
 φῆ - λε, πῆ - νε· γέ-ροι νὰ νη - στεύ - ω - μεν
 ἔ - χο - μεν καὶ - ρόν· τὰ κρα - σιὰ τὰ πα - λαί
 ἄ δι - ἄ νε - οὺς εἰ - νε.
 ἄς δι - α - σκε - δά - σω - μεν κατὰ τὸ πα - ρόν·

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΡΟΤΗΣ

Ὅταν ἀκούη τις μουσικὸν τεμάχιον βυθίζον αὐτὸν εἰς ῥεμβώδεις σκέψεις ἐπιτελεῖται ἐντὸς αὐτοῦ ἀσυνειδήτως ἐργασία τῶν ἀναμνήσεων τῶν ποικίλων ἰδεῶν αἵτινες εἶνε συνδεδυασμένοι αὐτομάτως ἢ καὶ εὐσυνειδήτως, ὡς ἐὰν οἱ μουσικοὶ ἦχοι νὰ διεπέρων ποικίλον ἄθροισμα ἐνήχων διαπασῶν καὶ χορδῶν, ὡς νὰ ἐδόνουν, καὶ ν' ἀνέπεμπον ἐν εἰδὲ ἀντηχησέως τὴν δευτέραν μουσικὴν, ἐντὸς τῶν σκέψεων τοῦ ἀκροατοῦ.

Ἡ συγκίνησις τῆς ἀορίστου ῥέμβῃς μετὰ ποιητικὴν τινα ἢ μουσικὴν σκέψιν, ἢν ἀκούομεν, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τὴν ἀσυνειδήτον ἀνάμνησιν ἰδεῶν αἵτινες πλημμυρίζουσιν ἀορίστως τὸ πεδῖον τῆς συνειδήσεως.

Δὲν γνωρίζω ἐὰν ἤκούσατε τὸ ὄραϊον μουσικὸν τεμάχιον : ὁ Ποιητὴς καὶ ὁ ἀγρότης». Εὐρισκόμενος ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐντὸς μου ἀντηχησέως αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον τῶν σκέψεων, μεταδίδω διὰ τῶν γραμμῶν τούτων τὴν μουσικὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς οἵτινες, ὡς γνωστόν, εἶνε συνηθισμένοι νὰ ὑφίστανται τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἰδεῶν ἐκείνων οἵτινες γράφουν.

Ἡ μουσικὴ μᾶς φέρει εἰς τινα ἐξοχὴν ἔνθα ὁ ἥλιος... κλπ, ὅλοι γνωρίζομεν τὴν ἐξοχὴν ! Ἐν αὐτῇ πλανᾷται ὁ ρεμβώδης ποιητὴς, χορδισμένος εἰς τὸν αὐτὸν ἀρμονικὸν τόνον μὲ τὴν περίξ φύσιν, καὶ σκεπτόμενος εἰς τὴν ψευδῇ καὶ ἀνήθικον καὶ ἀντίθετον πρὸς τὰ ἰδεώδη τοῦ φύσιν εἰς τὴν κυλιέται ἡ πεπολιτισμένη ἀνθρωπότης. Ἐνῶ ἡ μουσικὴ τῶν χρωμάτων, ἡ μεγάλη ἀρμονία τῆς παμφοτίστου ἐξοχῆς, τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν, ἀντηχοῦσιν ἐν τῇ ποιητικῇ ψυχῇ τοῦ τὰς ὄραϊοτέρως ἐμπνεύσει, κίρνης ἐπιφαίνεται ὁ ἀγρότης μεθ' οὐ συνομιλοῦσι φιλικώτατα — ὡς δηλοῖ τὸ σχετικὸν dueto ἐν τῇ παιζομένῃ μουσικῇ. Τί-λιγουν οἱ δύο οὗτοι φίλοι : Μᾶς τὸ διερμηνεύει ἡ μουσικὴ.

Ὅ, τι ὁ ποιητὴς ὑπερευκισθῆτως ὄνειρεύεται διὰ τοῦ ἐναγκλισμοῦ τῆς παρθένου φύσεως, τοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν πιστὴν αὐλάκα τῆς γῆς, τῆς φιλοτίμου καὶ ἀφελοῦς ἐργασίας, τῆς ὑγείας τῆς φυσικότητος καὶ τῆς δυνάμεως, ὅλα ταῦτα τὰ βλέπει ἐνσπρουόμενα εἰς τὸν ἀφελῆ ἀγρότην, ὅστις ἀδιχοροῶν διὰ τὰς νοσηρὰς λεπτότητας τοῦ ἐκνευρίζοντος πολιτισμοῦ, τοῦ καταστρέφοντος τὴν ὑγείαν καὶ τὴν δύνανμιν, τὰ μόνον βαθέα καὶ ἀληθῆ ἀγαθὰ τῆς γῆς, ζῆ ἀμέριμος ἐντὸς τῆς ὄραϊας φύσεως ἀπολαύων βαθέως καὶ μὲ δύνανμιν ὅλας τὰς θετικὰς συγκινήσεις τῆς ὑπάρξεώς του.

Ἐνταῦθα ἡ μουσικὴ ἐκφράζει πότε τὴν ἀφελῆ χαρὰν διὰ τὴν ζωὴν ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς φύσεως, πότε τὴν συγκίνησιν τοῦ ἔρωτος, πότε τὴν εὐτυλίαν τῆς ὑγείας καὶ τῆς δυνάμεως, πότε τὴν θλίψιν διὰ τὴν ἄρρωστον ἐξάντλησιν καὶ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν δειλίαν τῶν κατοίκων τῶν μεγαλοπόλεων, διὰ τὸν ἐκφυλισμὸν τῶν τέκνων τοῦ πολιτισμοῦ, διὰ τὴν πυρετώδη νευρικήτητα μεθ' ἧς ζητεῖται ἡ εὐτυχία εἰς αὐτόν, ἐνῶ αὐτὴ ἀπλοῦται τὸσον χερσέσκα καὶ εὐαπόκτητος ἐν τῇ φύσει ἥτις ἐκτείνεται πρὸ τοῦ «Ποιητοῦ καὶ τοῦ ἀγρότου» ὡς λέγει τὸ μουσικὸν τεμάχιον, τὸ ὅποιον διεκόπη....

Φυσικῶς διακόπτεται καὶ ἡ ἀντήχησις αὐτοῦ.... Ἡ ἀντήχησις ὁμοῦ ἐξκολουθεῖ ἐντὸς τοῦ κόσμου τῶν

σκέψεων, καὶ ἀνεδίδε σχετικὴν ἀλλ' ὅλως ἀπροσδόκητον σειρὰν σκέψεων : ὁ ποιητὴς καὶ ὁ ἀγρότης συνταυτίζονται ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς φύσεως εἰς βαθμὴν ὥστε ὁ ἀληθὴς ποιητὴς νὰ εἶνε κατὰ βάθος ὀλίγον τι ἀγρότης.

Καὶ πράγματι ἐὰν ἡ κυβένησις—ὀμιλῶ σοβαρῶς—ἐν τῇ φροντίδι αὐτῆς διὰ τὴν δημοσίαν ὑγείαν καὶ δύνανμιν ἐλάμβανε τὸ μέτρον τῆς ἐξορίας τῶν παρ' ἡμῖν νευροπαθῶν ποιητῶν, ἰδίως τῶν μαλ.λαρῶν εἰς τὰς ἐξοχὰς, δηλαδὴ ἐὰν οἱ ποιηταὶ μᾶς ἐγίνοντο ἀγρόται, τὰ νεῦρα τῶν θὰ ἐγίνοντο τύσον εὐρωστα, ἡ ἐγκεφαλικὴ τῶν οὐσία τόσον ὑγιής, ὥστε ἡ θὰ ἔπαυον νὰ γράφουν τὰς ἀηδίας τὰς γνωστάς ἢ ἐὰν ἐξηκολούθουν γράφοντες, θὰ διετηρήνευον τὰς βαθεῖας καὶ μεγάλας καὶ ὑγιεῖς ἐμπνεύσεις ὅλων τῶν μεγάλων αἰσθημάτων καὶ ἰδεῶν αἵτινες θὰ συγκινοῦσιν αἰώνως τὴν Ἀνθρωπότητα.

Ἐλ. ἡγεῖς ποιηταὶ γενεῆτε ἀγρόται, ἂν θέ.τετε νὰ εἰσθε ἀ. ἡθεῖτε ποιηταὶ.

Σ. ΖΩΓΡΑΦΙΔΗΣ.

ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΤΗΣ ΕΛΑΙΑΣ

ΤΑ ΚΟΚΚΟΕΙΔΗ

(Συνέχεια)

Παρατηρήθη προσέτι τὸ κοκκοειδὲς τοῦτο ἐπὶ ἐλαίων εἰς τὸ Bellosguardo καὶ εἰς τὸν Αυτοκρατορικὸν Λόγον (Poggio Imperiale) περίξ τῆς Φλωρεντίας, ὅπου συχνὰ ἐμφανίζεται, ὡς καὶ εἰς τὴν νότιον Ἰταλίαν.

Σπουδαιότερας ὁμοῦ βλάβας ἐπιφέρουν εἰς τὴν ἐλαίαν τὰ ἐπόμενα κοκκοειδῆ, τὰ ὅποια ἀνήκουν εἰς τὴν οὐλὴν τῶν Λεκανοειδῶν δηλαδὴ τὸ Λεκάριον τῆς ἐλαίας καὶ ἡ Φιλίππια τῆς ἐλαίας, κακῶς ὑπὸ τινῶν συγγραφέων συγχέομενα.

Τὸ Λεκάριον τῆς ἐλαίας (*Lecanium Oleae*) προσβάλλει ἀκόμη τὰ ἐσπεριδοειδῆ κοινῶς ξεινόδεντρα καλούμενα, καθὼς καὶ πολλὰ φυτὰ τῶν θερμοκηπίων ἢ μῆ. Εἰς τὴν ὠριμον αὐτοῦ ἡλικίαν παρουσιάζεται, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν εἰκ. 1 καὶ 2, ὡς χελώνεια, σχεδὸν μαῦρα ἢ ξανθὰ, σκοτεινὰ, περίπου ἡμισφαιρικά, διαμέτρου σχεδὸν τεσσάρων ἢ πέντε χιλιοστομέτρων, τὰ ὅποια παρουσιάζουν ἐγκρασίους προεξοχὰς δύο τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἑτέραν ὁμοίαν ἐν τῷ μέσῳ καὶ κατὰ μῆκος τοῦ σώματός των. Τὰ νεώτερα χελώνεια ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔχουν χροῶμα ἀνοικτότερον, τοῦτέστι γαιῶδες κίτρινον, ἔχουν φυσικῶς μικροτέρας διαστάσεις καὶ καθὼς τὰ τῆς ὠρίμου ἡλικίας εἶνε προσκεκολλημένα ἰσχυρῶς ἐπὶ τῶν κλάδων καὶ σπανίως ἢ ἀκούσιως κινουῦνται, συνετεῖα κινήσεως τῶν κάτωθεν κρυπτομένων ἐντόμων τὰ ὅποια ὅταν φθάσουν εἰς ὠριμον ἡλικίαν καὶ ἀποθέσουν αὐτὰ μόνον ἐντελῶς ἀκίνητα. Αἱ κάμπαι τοῦ Λεκανίου αἱ ὅποια ἔχουν μῆκος μικρότερον τοῦ ἡμίσεως χιλιοστομέτρου, ὑπενθυμίζουν πολὺ τὰς τοῦ Λακτιλοπίου τῆς Λισμονίας σχετι-

Εἰκ. 1 (Κλαδίσκα φέρων χελώνεια Λεκανίου τῆς ἐλαίας. Φυσικὸν μέγεθος.)

Δὲν ἔχετε μόνον ὑλικὴν οἰκονομίαν ὅταν σιδερώετε μόναι τὰ ὑποκάμισα τῶν συζύγων καὶ τῶν τέκνων σας. Ἐχετε καὶ κῆποιον ἠθικὴν ἰκανοποίησιν, τὸν ἐγωισμόν τὸν ὅποιον δίδει εἰς μίαν οἰκοκυρὴν ἢ πεποίθησιν ὅτι εἶνε ἰκανὴ νὰ ἐπικρέσῃ ἀπὸ τῆς ἰδίας αὐτῆς ἰκανότητος εἰς ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς ἀνάγκας τοῦ οἴκου τῆς. Ἀλλὰ θὰ μοῦ εἰπῆτε, οἱ ἄνδρες μας καὶ υἱοὶ μας θέλλουν κολάρα καὶ μηχανικεῖα τοῦ λούστρου, καὶ τὸ μυστήριον τῆς ἰκανοποιήσεως τῆς ὀρέξεώς των αὐτῆς τὸ κατέχουν μόνον αἱ σιδηρώστρια.

Δὲν γνωρίζω τὰ μυστήρια τῆς τέχνης τῶν σιδηρώστριων, γνωρίζω ὅμως τὸν τρόπον νὰ μὴ ἔχω ἀνάγκην αὐτῶν, τὸν ὅποιον καὶ σας προτείνω πρὸς δοκιμὴν: ὅταν βράσητε τὴν κόλαν σας, ἀντὶ κοχλιαρίου μετχειρισθῆτε διὰ τὴν ἀνάμιξιν τῆς ἑνα σπαρματσέ-ο ἢ ἐν τῷ κηρῷ ὑπάρχουσα στιλβωτικὴ ὕλη μεταδίδεται εἰς τὸ ξυλον καὶ τὰ ἀσπρόρουχα σιδηρώνόμενα ἀποκτῶσι θυματωτικὴν στιλβηδόναν.

Ὁ στρατηγὸς Φούστων ὁ συλλαβὼν τὸν Ἀγουινάλδον δὲν στερεῖται πρωτοτυπίας. Ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ἐν ἔτει 1843 ἐπεδόθη ὀλίγον εἰς πάντα τα ἐπαγγέλματα ἤρχισε τὸ ἐπάγγελμα ὡς ῥεπορτερ ἐφημερίδων καὶ ἔπειτα ἡμέραν τινὰ ἐδέχθη θέσιν ὀδηγοῦ τροχιοδρόμων συνώδευσε κατόπιν ἐπιστημονικὴν ἐκδρομὴν ὡς βοτανικός, ἢ δὲ ἐκδρομὴ αὐτὴ ἐνέπτυξεν ἐν αὐτῷ τὴν ὄρεξιν τῶν ταξιδιῶν διήλθε τὸν χειμῶνα τοῦ 1843 ἐν τῇ χρυσοφόρῳ κλονδαίικ, ὅταν δὲ ἐπῆλθεν ἡ διάλυσις τῶν πάγων κατῆλθε τὸν ποταμὸν Γιουκὸν μόνος ἐν μονοξύλῳ

Ἐτά χρονικὸν τι διάστημα, καθ' ὃ ἤσυχολήθη εἰς διαλέξεις καὶ εἰς διεύθυνσιν σιδηροδρόμου, ἀπεράσισε νὰ θερμάνῃ τὸν ἐνθουσιασμόν του ἐπισκεπτόμενος τὴν Κούβαν. Ἀνέλαθεν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν ἐπαναστατικὸν στρατὸν καὶ ἡμέραν τινὰ συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν κτεπίεν ἐπιστολὴν τοῦ στρατηγοῦ Γκάρτσα τὴν ὅποιαν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὰς Ἠνωμένους Πολιτείας διωρίσθη συνταγματάρχης ἐνὸς συντάγματος τοῦ Καντσᾶς καὶ μετὰ τὸ σύνταγμα τοῦτο ἀνεχώρησεν εἰς Φιλιππίνας ὅπου ἀπέκτησε τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ, ἐγκαταστήσας ὑπὸ τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ προσωρινὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ρίο Γράδε κατὰ τὴν μάχην τῆς Καλουμπάτ.

Ὁ αἰχμάλωτός του Ἀγουινάλδος εἶνε ἔτι μᾶλλον ἀξιοσημείωτος. Δὲν εἶνε ἡμιάγριος, ὡς πολλοὶ εἶνε δυνατόν νὰ πιστεύωσι. Ὁ πατὴρ του ἦτο πλούσιος ἰθαγενὴς γαιοκτήμων τῆς Καδίτας καὶ τὸν ἐβοήθησεν εἰς τὰς σπουδὰς του παρὰ τοῖς Ἰησουΐταις τῆς Μανίλλας. Ἀλλ' ὁ Ἀγουινάλδος ἀγαπῶν τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα ἐδραπέτευσεν ἐκ τοῦ Κολεγίου καὶ κατετάχθη εἰς τὸν ἰσπανικὸν στρατὸν. Ἠμέραν τινὰ ἠρνήθη νὰ γονυπετήσῃ ἐνώπιον θρησκευτικῆς λιτανείας. Ἦτο φρονημάτων ἐλευθέρων, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα φρονήματα δὲν ἀρέσκουσιν εἰς τὸν Ἰσπανικὸν στρατὸν. Τὸν ἐφυλάκισαν καὶ τοῦτο ἤρκεσε νὰ ἀπογοητευθῇ ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ στρατοῦ. Μόλις ἀποφυλακισθεὶς ἀνεχώρησεν εἰς Χόγκ-Κόγκ καὶ ἐπεδόθη εἰς σπουδὰς, συγχρόνως ἐγινώρισεν ἐκεῖ Ἀγγλὸν ἀξιωματικόν, ὅστις τὸν ἐμύθησεν εἰς τὰ μυστήρια τῆς στρατηγικῆς. Ἐπελθόντος, ἔπειτα τοῦ Ἰσπανομερικανικοῦ πολέμου ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Φιλιππίνας καὶ ἠγήθη τῶν συμπατριωτῶν τῶν πρώτων μὲν κατὰ τῶν Ἰσπανῶν, ἔπειτα δὲ κατὰ τῶν Ἀμερικανῶν. Δικδοχματίζων τὸ

πρόσωπον τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐπαναστατῶν ἀνεδείχθη ὁ Δεβέτ τῆς ἄκρας Ἀνατολῆς. Εἰκοσάκις ἐρνεύθη διὰ τῶν τηλεγραφημάτων καὶ πάντοτε περικυκλούμενος ὑπεξέφυγε. Νικόμενος σήμερον ἀνερχάμετο αὔριον ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς ἤττης του

Τὸ ἐσχάτως παραδοθὲν εἰς τὸν Λεοπόλδον ἐν Νικαίᾳ αὐτοκίνητον, εἶνε ὑπόδειγμα πολυτελείας καὶ τελειότητος. Ἡ δύναμις του εἶνε εἰκοσι ἵππων, δύναται δὲ νὰ αὐξήθῃ εἰς τριάκοντα. Κατεσκευάσθη ἐκ σφυρηλάτου ἀλουμινίου κεχρωματισμένου ἐρυθροῦ. Οἱ τροχοὶ εἶνε χρώματος κυανοῦ, τὸ δὲ ξύλον ἐκ μαωνίου καὶ τὰ καθίσματα, εὐρύχωρα ἐκ κοκκίνου μαροκί ου. Τὸ αὐτοκίνητον τοῦτο εἶνε ἐκ τῶν ὀκαιότερων ὑπαρχόντων.

Ἐν ᾧ προητοίμαζον ἐν τῷ παρὰ τὴν Τύνιδα παραδείσῳ τοῦ Βελθεδέρε τὸ ἔδαφος πρὸς φύτευσιν δένδρων, ἀλεκάλυψαν μνημεῖον, οὗ οὐδαμῶς ὑπήθετον τὴν ὑπαρξίν ἐν Ἀφρικῇ.

Ἀνασκαφαὶ ἔφερον εἰς φῶς παμμεγέθη πρέμνα δένδρων ἐξαφανισθέντων εἰς σχῆμα μεγάλου κύκλου, οὗ τὸ κέντρον κατεῖχε τεράστιος τετράπλευρος λίθος.

Κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσαν αὐτὸν τυχαῖόν τινα, ἀλλὰ καθορίσαντες αὐτὸν ἐκ τῶν χρωμάτων εἶδον ὅτι ἦτο καταργισμένος. Κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν εὗρον, πλὴν ἄλλων, εἶδος ἀρδανίου χαλκοῦ, ἐν ᾧ χρύσινον ἀμυτῆριον ἐν ἀρίστη καταστάσει ὀλίγον παρέκει σαρκοφάγον, ἐν ᾧ σκελετός, οὗ ἡ κεφαλὴ ἦν διαδεμένη μετὰ χρυσῆν στεφάνην προσομοιάζουσαν μίτρα, ἐν τῷ κέντρῳ δ' αὐτῆς ἡ εἰκὼν τοῦ ἡλίου καὶ σύμβολα ἱερατικά.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Εἰς τὸ Πλημμελοδικεῖον

Πρόεδρος. Κατηγορούμενε ποία εἶνε ἡ κατάστασίς σου;

Κατηγορούμενος. Ὀλίγον πυρετώδης προεδρέ μου οὐχ' ἦτον ὅμως σας εὐχαριστῶ.

Ἐν δικαστηρίῳ ὁ πρόεδρος:

— Λοιπὸν λέγεις ὅτι ὁ ἐνχόμενος σοῦ ἔκλιψε ἕνα μυντίλι;

— Μάλιστα κύριε πρόεδρε, καὶ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι ἔχω καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰς τὴν τσέπη μου.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κἀνῃ καὶ ἐγὼ ἔχω ὅμοιον εἰς τὴν τσέπη μου.

— Μπορεῖ, κύριε πρόεδρε, γινετὶ μοῦ λείπουν δύο.